

## Arrest

nr. 188 935 van 26 juni 2017  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE *loco* advocaat M. LYS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk opnieuw binnengekomen in 2013 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 19 april 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 mei 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker gehoord werd op 2 maart 2017.

1.3. Op 31 maart 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart geboren te zijn in al Bourj, provincie Kafr al Sheikh, de Egyptische nationaliteit te bezitten en een soennitisch moslim te zijn. Uw ouders, vijf zussen en een broer zijn daar nog steeds woonachtig. In 2007 behaalde u uw diploma lichamelijke opvoeding aan de universiteit van Alexandrië en werkte u een tijdje als leerkracht. In 2010 werkte u een achttal maanden op een boot en had u een maritiem paspoort.*

*Uw vader is imam en bekritiseerde het beleid van de overheid en werd omwille hiervan verschillende keren aangehouden, soms voor een week, soms voor een maand. Hij werd ervan beschuldigd banden te hebben met de Moslimbroeders. Begin januari 2011 vernam hij via contacten met het politiebureau dat men van plan was hem te arresteren waarop hij 'even verdween'. Toen de autoriteiten jullie huis binnenvielen werd u in zijn plaats meegenomen naar het politiebureau. U sprak daar een advocaat die u vertelde dat 'ze niets tegen u hadden' en dat u snel weer zou worden vrijgelaten. U werd echter een tweetal weken vastgehouden en mishandeld en op een bepaald moment kwam u in het ziekenhuis weer bij bewustzijn. Na een opname van een tweetal weken, de revolutie was net losgebarsten, werd u ontslagen en toen u thuis was hoorde u dat uw vader was gearresteerd. Na een maand werd hij terug vrijgelaten.*

*Een tweetal weken na het verlaten van het ziekenhuis nam u deel aan een betoging in Alexandrië, een tweede keer nam u deel einde februari-begin maart 2011. De politie ondernam geen actie, wel werd jullie gevraagd of jullie toestemming hadden om te betogen en werden jullie namen genoteerd. U kende geen problemen omwille hiervan. Sinds uw ontslag uit het ziekenhuis, en dit tot op heden, rapporteert u samen met een aantal andere jongeren wantoestanden op het internet onder een pseudoniem, geregeld moeten jullie van e-mailadres en van naam veranderen omdat deze pagina's worden geblokkeerd.*

*In mei 2011 verlaat u op illegale wijze het land en met de hulp van een smokkelaar reisde u naar Italië waar u een tweetal maanden verbleef, waarna u verder reisde naar Frankrijk en ook hier een twee à drie maanden bleef om vervolgens, rond oktober 2011, in België te arriveren. U vroeg asiel aan en bracht uw moeder hiervan telefonisch op de hoogte. Daar ze vreesde dat dit negatieve repercussies voor uw vader en de familie met zich mee zou brengen, besloot u uw asielprocedure niet verder te zetten en naar Italië terug te keren, waar u ongeveer een jaar verbleef alvorens naar Frankrijk te reizen en ook hier een jaar te verblijven waarna u in 2013 naar België terugkeerde.*

*U verbleef hier in de illegaliteit totdat u op 19 april 2016 opnieuw een asielaanvraag indient. Op een gegeven moment, zo geeft u aan, was men bezig president Mursi ten val te brengen en werd er een grote arrestatiecampagne op touw gezet. Vooral mensen die, net zoals uw vader, populair waren onder de bevolking werden gevisieerd. Rond juli 2013 werd uw vader gearresteerd en meegenomen door mannen in burger, misschien behorend tot de inlichtingendienst of tot een federale instantie. Uw moeder contacteerde een advocaat, doch hij kon geen informatie over uw vader vergaren. U wijt deze arrestatie aan het feit dat uw vader aan de zijde van president Mursi stond. Sinds diens arrestatie zijn de autoriteiten een drie à vijf keer bij u thuis binnengevallen op zoek naar documenten van uw vader. Ook uw broer verdween nadat hij had deelgenomen aan protesten in Rabia, dit was einde 2013, begin 2014. U bent ervan overtuigd dat ook hij door de autoriteiten werd gearresteerd.*

*Verder stelt u dat nog een reden voor uw asielaanvraag het gegeven is dat u midden 2015 religieus gehuwd bent met de Filipijnse, A.(...) D.(...) P.(...) (16/15061; OV 6.541.279), een christene, met wie u sinds 2016 een dochtertje heeft. Omwille van dit huwelijk raakte u gebrouilleerd met uw familie en sinds midden 2015, het moment van uw huwelijk, hebt u geen contact meer met hen. U stelt dat uw familie het huwelijk niet aanvaardt, temeer uw vader een imam is. Uw moeder zou u te verstaan hebben gegeven dat u verstoten werd. Bovendien vreest u omwille van uw vader en omwille van uw veroordeling (zie infra) in de gevangenis te zullen belanden, waarna er niemand voor uw vrouw en kind zal zorgen.*

*Een andere reden is dat u rond 2012 bij verstek werd veroordeeld door de rechtbank van Alexandrië tot vijftien jaar gevangenisstraf vanwege uw deelname aan demonstraties en vernieling van openbare gebouwen. U zou dit pas zo'n maand geleden via uw oom hebben vernomen.*

*Sinds uw aankomst in België hebt u drie keer gedemonstreerd, een eerste keer in 2013 na de staatsgreep in Egypte en een tweede keer enige tijd later. De laatste keer dat u demonstreerde was in 2014 nav de situatie in Syrië.*

*Tot slot geeft u aan dat ook het gegeven dat u een asielaanvraag hebt ingediend door de autoriteiten zal gepercipieerd worden als een act tegen de regering.*

*Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat uw echtgenote, A.(...) D.(...) P.(...), op 8 juni 2016 op basis van eigen redenen een asielaanvraag heeft ingediend.*

## **B. Motivering**

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt ten overstaan van uw land van herkomst een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren en wel omwille van onderstaande redenen.

Zo stelt u vooreerst in 2011 het land te hebben verlaten omdat u in plaats van uw vader gearresteerd werd en gedurende een tweetal weken werd gedetineerd en mishandeld, waarna u een tweetal weken in het ziekenhuis diende te worden opgenomen (CGVS p.2, 4-5). Dit wekt verbazing daar u ten aanzien van Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te kennen had gegeven dat u in 2011 gedurende drie maanden werd vastgehouden (Vragenlijst CGVS punt 3, vragen 1 en 5). U hier dan ook mee geconfronteerd geeft u dat dit niet kan, dat het hier een misverstand betreft (CGVS p.6). Uw uitleg biedt geen afdoende verschooning daar u zeer expliciet was in uw verklaringen bij DVZ en u ten overstaan van het CGVS expliciet verklaarde slechts éénmaal in Egypte gearresteerd te zijn geweest (CGVS p.5). Bovendien geeft u ten overstaan van DVZ aan dat uw vader twee keer werd gearresteerd, één keer in 2011 en één keer in 2014, toen samen met uw broer Y.(...) (Vragenlijst CGVS punt 3, vraag 5). Ten overstaan van het CGVS geeft u een andere versie van de feiten: u stelt hier dat uw vader in juli 2013 thuis is gearresteerd en uw broer zou na te hebben deelgenomen aan de protesten in Rabia, eind 2013-begin 2014, zijn verdwenen (CGVS p.4, 7-8). U gewezen op deze discrepantie, stelt u dat u het toen had over 2011, toen werd uw vader gearresteerd en vervolgens uw broer. U voegt toe dat u tijdens dat gehoor geen exacte data kon aangeven omdat u geen documenten had (CGVS p.8). Andermaal ontbeert uw uitleg overtuiging. Het CGVS verwacht, zoals ook al tijdens uw gehoor werd aangegeven, geen exacte data maar wel een chronologie die klopt en wijst erop dat ertoch een aanzienlijk verschil is of uw vader en broer tesamen werden gearresteerd of op verschillende tijdstippen en in andere omstandigheden (CGVS, p.8). Bovendien stelde u dan ook nog eens dat, daar waar u ten overstaan van DVZ stelde dat uw vader twee keer werd gearresteerd, hij verschillende keren werd gearresteerd, soms duurde zijn arrestatie een week, soms een maand, hij werd vaak meegenomen, zo geeft u aan (CGVS p.5, 11).

Het ongeloofwaardig karakter van uw vrees blijkt ook uit het volgende: zo kan het CGVS nog meegaan in uw redenering dat u uw eerste asielaanvraag niet zou hebben verder gezet uit vrees dat dit wel eens repercussies voor uw vader en uw familie zou kunnen hebben, doch kan het niet overtuigen dat u, na de arrestatie van uw vader in juli 2013 en de verdwijning van uw broer eveneens in deze periode nog tot 19 april 2016 zou wachten vooraleer een asielaanvraag in te dienen, dit terwijl uit uw verklaringen blijkt dat jullie sinds hun beider 'afwezigheid' iedere informatie omtrent hen ontberen (CGVS p.2-3, 5-8).

Gezien u daarenboven dan ook nog eens stelt niet naar Egypte te durven terugkeren daar u omwille van het verleden van uw vader problemen vreest, kan uw laattijdigheid eens te meer niet overtuigen (CGVS p.9-10). U daarenboven gevraagd waarom u omwille van uw vader problemen vreest, antwoordt u 'het is niet moeilijk voor de autoriteiten om iemand te viseren, ze kunnen zomaar iemand beschuldigen'. U erop gewezen dat dit geen accuraat antwoord is, stelt u 'omdat ik zelf tegen de huidige regering ben, ik ben actief op internet en heb deelgenomen aan een aantal betogingen' (CGVS p.9). Ook deze door u aangereikte redenen kunnen niet overtuigen. Vooreerst dient opgemerkt dat u al sinds maart 2011 onder een pseudoniem actief bent op internet en stelt hier ook actief te zijn, en voegt u toe dat u vaak van naam en e-mail moest veranderen omdat de pagina's soms geblokkeerd werden. Gezien u aangeeft reeds sedert 2011 op dit vlak actief te zijn, blijkt uit het gegeven dat u nu pas asiel aanvraagt dat dit voor u geen doorslaggevend argument is voor uw asielaanvraag. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen niet dat u naar aanleiding hiervan ooit persoonlijke problemen heeft gehad. Eénzelfde opmerking kan gemaakt worden met betrekking tot uw verklaring hier drie keer aan een betoging te hebben deelgenomen, temeer uw laatste deelname dateert van 2014 (CGVS p.9-10). Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat u deze beide activiteiten nooit vermeld hebt in kader van uw gehoor op DVZ, waardoor andermaal het belang hiervan dient te worden gerelativeerd.

Deze appreciatie wordt nog onderstreept door het gegeven dat u aangeeft sinds uw terugkeer naar België in 2013 tot uw asielaanvraag op 19 april 2016 hier illegaal te hebben verbleven (CGVS p.3). Gezien deze status kon u toch niet uitsluiten dat u tijdens een (identiteits)controle wel eens zou kunnen worden opgepakt en gerepatriëerd en ondermijnt ook deze nonchalance de ernst en de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees.

Voorts stelt u in 2012 in Egypte tot 15 jaar gevangenisstraf bij verstek te zijn veroordeeld omwille van uw deelnames aan betogingen in Alexandrië en werd u valselijk vernieling van openbare gebouwen ten laste gelegd. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw deelname aan deze betogingen onvermeld liet ten overstaan van DVZ, een gegeven dat toch enige verbazing wekt. Wat echter totaal ongeloofwaardig is, is het gegeven dat u stelt in 2012 te zijn veroordeeld doch hier pas zo'n maand geleden, rond februari 2017, van op de hoogte te zijn gekomen. U gevraagd naar deze 'laattijdigheid', antwoordt u dat u het er nooit met uw familie over hebt gehad, maar op een gegeven moment zou uw advocaat u hier gezegd hebben documenten neer te leggen ter staving van uw asielaanvraag, hebt u

vervolgens uw oom gecontacteerd en kreeg u het vonnis in handen (CGVS p.8). Gevraagd sinds wanneer uw familie hiervan op de hoogte is, vermoedt u sinds de dag van het vonnis, uw moeder had immers contact met de advocaat van uw familie, maar voegt u toe dat uw moeder u nooit verontrust heeft door slecht nieuws te vertellen omdat u in het buitenland zat. Erop gewezen dat dit toch belangrijk was moest u willen terugkeren, antwoordt u dat u regelmatig contact had met haar en ze wist dat u niet wilde terugkeren, ze wist dat u hier in veiligheid was (CGVS p.8-9). Andermaal ontheert uw antwoord overtuiging daar er toch van uit kan worden gegaan dat uw moeder absoluut niet kon uitsluiten dat u omwille van een haar onbekende reden toch onverwachts wel eens zou kunnen terugkeren en ze u hiervan, moest uw verklaring een kern van waarheid bevatten, zeker wel op de hoogte zou hebben gesteld. Een ander element dat uw geloofwaardigheid ondermijnt is uw verklaring dat u nav deze veroordeling nooit contact hebt opgenomen met jullie advocaat in Egypte, u verschoont zulks door te stellen 'waarom moet ik een advocaat contacteren, hier ben ik veilig, de huidige situatie in het land is uitzonderlijk, ooit zullen we een eerlijk persoon krijgen' (CGVS p.9). Moesten uw verklaringen op waarheid berusten dan kan er toch van worden uitgegaan dat u onmiddellijk jullie raadsman zou hebben gecontacteerd om van een 'professional' uit eerste hand te vernemen wat er nu precies aan de hand was. Ongeloofwaardig is ook dat u niet eens weet door welke specifieke rechtbank u werd veroordeeld en dat u, gevraagd wat u hebt gedaan naar aanleiding van deze veroordeling slechts stelt 'niets', meer nog, u stelt geen interesse te hebben, u was niet aanwezig toen, had Egypte verlaten en er nooit aan gedacht asiel aan te vragen (CGVS p.3-4). Het hoeft geen betoog dat uw desinteresse op fundamentele wijze afbreuk doet aan de door u beweerde vrees.

Wat betreft de problemen die u vreest te zullen ervaren omwille van uw huwelijk met een Filipijnse christelijke vrouw, dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt. Vooreerst geeft u aan dat uw moeder u duidelijk te kennen heeft gegeven dat u bij de familie niet meer welkom bent, u zou niet in hetzelfde flatgebouw mogen wonen, 'ze hebben me eigenlijk verstoten', zo geeft u aan. U gevraagd dit toe te lichten, stelt u dat uw familie u niet meer zal aanvaarden en u niet meer als een zoon zal beschouwen. Uw moeder zou u dit in kader van jullie laatste gesprek midden 2015 duidelijk te kennen hebben gegeven. U gevraagd of uw echtgenote in Egypte zou kunnen wonen, antwoordt u dat dit zeker wel kan maar niet op uw adres omwille van uw problemen (zie supra). Dit door u aangehaalde gegeven is echter louter familiaal van aard, temeer er aan uw beweerde problemen geen geloof kan worden gehecht, en het CGVS ziet niet in waarom u, in geval u met uw echtgenote naar Egypte zou terugkeren, niet elders zou kunnen wonen temeer u duidelijk aangeeft dat u vanwege de overheid niets te vrezen hebt daar u expliciet stelt dat uw huwelijk voor de overheid geen probleem stelt. Uw verklaring dat u elders moeilijk zal zijn op basis van uw diploma werk te vinden, doet hier geen afbreuk aan en heeft evenmin uitstaans met de Vluchtelingenconventie (CGVS p.9-10). En ook in dit kader dient te worden opgemerkt dat u, die hier sinds midden 2015 van op de hoogte is, pas in 2017 een asielaanvraag indient, waardoor u andermaal laat blijken dat dit motief nu niet bepaald doorslaggevend is in uw asielaanvraag, temeer u ook dit gegeven onvermeld liet in uw gehoor bij DVZ. U hiernaar gepeild, stelt u dat u bondig diende te zijn en u in kader van een tweede gehoor meer kon vertellen (CGVS p.10). Ook dit antwoord kan niet overtuigen daar, moest u dit dusdanig ernstig nemen, er toch van kan worden uitgegaan dat u hier op zijn minst naar zou hebben verwezen.

Uiteindelijk stelt u nog dat het gegeven dat u een asielaanvraag hebt ingediend deel uitmaakt van de redenen waarom u niet naar uw land van origine terug kan. U gevraagd waarop u zich baseert om een dergelijke stelling te poneren, komt u niet verder dan te stellen dat u zelf deze daad beschouwt als een daad tegen de regering (CGVS p.11). Dient opgemerkt dat dit louter uw veronderstellingen zijn, niets meer en niets minder.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u de door u aangehaalde motieven niet aannemelijk gemaakt en dient de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een vonnis bij verstek. Dient in dezer opgemerkt dat een dergelijk document slechts waarde heeft ter staving van een coherent relaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. Daarenboven is dit slechts een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd. Eénzelfde bemerking kan gemaakt worden met betrekking tot het door u neergelegde 'medical report', daarenboven valt uit dit attest niet af te leiden hoe uw 'wondingen' hebt opgelopen, noch wie hiervoor verantwoordelijk zijn. Wat betreft de volmacht die u moeder aan een advocaat gegeven heeft, dient opgemerkt dat dit louter een volmacht is, niets meer en niets minder en zegt dit niets over de door u beweerde problemen. Voorts legde u nog kopieën voor van de diploma's van u en uw vader, jullie studies staan hier niet ter discussie.

Een kopie van een eerste pagina uit uw paspoort werd ook voorgelegd. U gevraagd waar uw volledige paspoort zich bevindt, stelt u dat dit document zich bij uw moeder in Egypte bevindt en dat u gaat proberen het te bekomen (CGVS p.6). De vaststelling dat u uw paspoort niet neerlegt en hiervoor geen valabele reden aanreikt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Ten aanzien van een attest van samenstelling van uw familie (uw echtgenote, kind uit haar eerste verbintenis en jullie dochter) dient

opgemerkt dat uw eigen gezin hier niet ter discussie staat. Deze door u neergelegde stukken vermogen gezien bovenstaande observaties niet deze appreciatie in positieve zin om te buigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte ( zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 10 mei 2016) blijkt dat straatprotesten er sinds het aantreden van president Sisi in mei 2014 zeldzaam zijn geworden. Ook de gewapende acties van de Moslimbroeders, die nog weinig van zich laten horen, lijken stilaan tot het verleden te behoren. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur echter fel toegenomen. Vele aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sināi (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sināi is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein. De meeste aanvallen van de WS vinden plaats in de noordelijke Sināi waar sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig is tussen jihadisten en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde voort in 2015-2016, en het aantal confrontaties tussen de Egyptische veiligheidsdiensten en de jihadisten werden zelfs talrijker. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sināi en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie districten, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah.

De Wilayat Sināi maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Naast de confrontaties in de Sināi pleegt de WS af en toe aanslagen elders in Egypte, en dan vooral in Greater Cairo, waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog te worden aangestipt dat het CGVS ook in hoofde van uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6, § 2, 57/7bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen

beginsel van behoorlijk bestuur, de algemene zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

In een eerste onderdeel van het middel – aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus – wijst verzoeker erop dat de bestreden beslissing meerdere lacunes bevat en onderneemt hij vervolgens een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker concludeert dit onderdeel met de stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn arrestatie tijdens de revolutie niet in vraag stelt, waardoor deze vervolging – die een daad van geweld omwille van politieke en religieuze motieven vanwege de autoriteiten uitmaakt – een duidelijke aanwijzing dient te zijn dat de vrees voor vervolging gegrond is, die ten dien einde nog artikel 48/7 van de vreemdelingenwet citeert. Verzoeker vervolgt dat er *in casu* sprake is van “*een opeenstapeling van verschillende elementen van vervolging*” die samen genomen voldoende ernstig zijn om een schending van de grondrechten van de mens vast te stellen en dat hem bijgevolg de vluchtelingenstatus dient toegekend te worden. Hij benadrukt tevens dat er rekening gehouden moet worden met zijn medische toestand. Verzoeker sluit zijn betoog af met het herhalen van zijn asielmotieven, telkens onder verwijzing naar stukken die werden toegevoegd aan het verzoekschrift.

In een tweede onderdeel van het middel – betreffende de weigering van subsidiaire beschermingsstatus – laakt verzoeker dat er in de bestreden beslissing geenszins wordt ingegaan op de aanvraag van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, doch slechts een onderzoek wordt gedaan naar artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker citeert in dit verband uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en onderstreept dat het gebruik van de begrippen “zwaarwegende gronden” en “reëel risico” aanstuurt op een individueel onderzoek van de concrete situatie waarin de betrokkene zich bevindt. Hij meent dan ook dat er in zijne hoofde zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij foltering of een vernederende behandeling zou moeten ondergaan in Egypte en dit gezien zijn onterechte veroordeling tot een gevangenisstraf van 15 jaar. In dit verband verwijst verzoeker nog naar een artikel dat de toestand aanklaagt in de gevangenissen waar de politieke dissidenten worden geplaatst, die mensonterend van aard is. Tot slot houdt verzoeker voor dat er wel degelijk gesproken kan worden van blind geweld ten aanzien van burgers in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt bovendien vast dat de COI Focus die werd toegevoegd aan het administratief dossier reeds dateert van één jaar geleden en dit terwijl de situatie evolutief is, die ten dien einde citeert uit het rapport van United States Department of State, “*2016 Country Reports on Human Rights Practices*” van 3 maart 2017 waaruit verzoeker besluit dat hij door zijn loutere aanwezigheid in Egypte gevaar zou lopen.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een kopie van alle pagina's van verzoekers paspoort (afgeleverd op 21 oktober 2009 te Egypte), een kopie van verzoekers Egyptische identiteitskaart, screenshots van verzoekers Facebookpagina, een foto van een betoging in België, een medisch attest (dd. 23 februari 2017), een brief van verzoekers advocaat aan de procureur met betrekking tot de arrestatie van verzoeker op 19 januari 2011, een brief van de advocaat van verzoekers vader met betrekking tot zijn arrestatie, documenten die verzoekers politieke activiteiten op sociale media weergeven, het rapport “*We are Thombs*” van Human Rights Watch van 27 september 2016 en het “*2016 Country Reports on Human Rights Practices*” van United States Department of State van 3 maart 2017.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een beëdigde vertaling van een brief aan de procureur met betrekking tot de arrestatie van verzoeker op 19 januari 2011 en een beëdigde vertaling van een brief van de advocaat van verzoekers vader met betrekking tot zijn arrestatie.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen en beginselen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de

vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

In zoverre verzoeker behoudens het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel nog andere algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat hij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de duur van zijn arrestatie in 2011, de frequentie en periode van aanhouding van zijn vader en broer; (ii) verzoekers laattijdige (nieuwe) asielaanvraag in 2016 het geloofwaardig karakter van de door hem voorgehouden vrees ondermijnt; (iii) verzoekers illegaal verblijf in België tussen 2013 en zijn (nieuwe) asielaanvraag in 2016 verder afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees; (iv) de door verzoeker aangehaalde vrees dat hij omwille van het verleden van zijn vader problemen zou krijgen in Egypte niet kan overtuigen; (v) verzoekers activiteiten op het internet sinds 2011 geen doorslaggevend argument zijn voor zijn asielaanvraag gelet op de laattijdigheid ervan en bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat hij naar aanleiding hiervan geen persoonlijke problemen heeft gehad; (vi) hij zijn deelname aan betogingen in België niet heeft vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze activiteiten bovendien niet overtuigend zijn gelet op het zeer beperkt activisme in België; (vii) geen geloof gehecht kan worden aan zijn veroordeling bij verstek in 2012 in Egypte tot 15 jaar gevangenisstraf wegens deelname aan betogingen en vernieling van gebouwen (vonnis waarvan verzoeker pas op de hoogte werd gebracht in februari 2017); (viii) de familiale problemen door zijn huwelijk in 2015 met een Filipijnse christelijke vrouw louter van familiale aard zijn en niet doorslaggevend zijn bij verzoekers asielaanvraag; (ix) de loutere stelling van verzoeker dat het gegeven dat hij een asielaanvraag heeft ingediend een deel uitmaakt van de redenen waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, louter op veronderstellingen van zijn kant berusten; (x) de door verzoeker neergelegde documenten in de loop van de administratieve procedure niet van dien aard zijn de appreciatie van zijn asielaanvraag te kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (xi) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 maart 2017 (CG nr. 1613928), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de

beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat volgt. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.6.1. Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op verzoekers laattijdige asielaanvraag. Verzoekers houding getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Hoewel verzoeker in 2011 een eerste maal asiel heeft aangevraagd in België, moet worden vastgesteld dat hij deze vrijwillig stopzette na telefonisch contact met zijn moeder die hem vertelde dat een asielaanvraag negatieve repercussies zou kunnen meebrengen voor zijn familie, waarna hij naar Italië trok, waar hij ongeveer een jaar verbleef alvorens naar Frankrijk te reizen en ook hier een jaar te verblijven om in 2013 terug te keren naar België alwaar hij slechts in april 2016 een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend. Nochtans beschikte verzoeker sinds het stopzetten van zijn eerste asielaanvraag tevens over een aantal nieuwe elementen ter staving van de door hem voorgehouden vrees in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, met name de arrestatie van zijn vader in juli 2013, de arrestatie van zijn broer in 2013/2014, zijn activisme op het internet sinds 2011, zijn deelname aan betogingen waarvan de laatste deelname dateert van 2014 en zijn huwelijk met een Filipijnse christen in 2015. Er mocht dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij met bekware spoed een nieuwe asielaanvraag zou hebben ingediend, hetgeen hij echter heeft nagelaten te doen. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker hoopte terug te kunnen keren naar Egypte, dat hij het indienen van een asielaanvraag ziet als verraad ten opzichte van zijn land, dat hij geen asiel wilde aanvragen omwille van het stigma dat errond hangt, dat hij onder druk werd gezet door zijn familie om geen asiel aan te vragen en dat hij bijzonder wantrouwig is naar de autoriteiten toe kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Dit klemmt des te meer daar deze redenen verzoeker er niet van hebben weerhouden om zich zowel in 2011 als in 2016 vluchteling te verklaren. Dat verzoeker zijn asielaanvraag pas vijf jaar na zijn aankomst in Europa doorzet en bovendien verschillende jaren illegaal in Italië, Frankrijk en België verbleef waardoor hij niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar zijn thuisland te worden gerepatriëerd, toont naar het oordeel van de Raad aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Verzoekers laattijdige asielaanvraag vormt aldus een contra-indicatie voor

de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

In zoverre verzoeker nog meent dat zijn arrestatie in 2011 en zijn deelname aan betogingen begin 2011, de arrestatie van zijn vader in juli 2013, de arrestatie van zijn broer eind 2013, begin 2014, zijn activisme op het internet, zijn deelname aan betogingen in België en zijn vrees omwille van zijn huwelijk met een christelijke vrouw niet worden betwist, hij aanvoert dat hem enkel de laattijdigheid van zijn asielaanvraag wordt verweten, hetgeen afbreuk zou doen zowel aan de geloofwaardigheid als aan de realiteit en de actualiteit van zijn vrees voor vervolging, en hij in dit verband verwijst naar artikel 10, §1 van de Procedurerichtlijn en de UNHCR-doctrine, waarin uitdrukkelijk gestipuleerd wordt dat het laattijdige aspect van een asielaanvraag op zich geen voldoende grond is om deze te weigeren, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Verzoekers laattijdige asielaanvraag vormt immers geenszins de enige reden waarop de bestreden beslissing gemotiveerd is doch betreft slechts een deel daarvan. Het is daarnaast het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en het niet vermelden van belangrijke elementen voor de Dienst Vreemdelingenzaken op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelt dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

2.6.2. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de duur van zijn arrestatie in 2011, waar in de bestreden beslissing staat te lezen: *“Zo stelt u vooreerst in 2011 het land te hebben verlaten omdat u in plaats van uw vader gearresteerd werd en gedurende een tweetal weken werd gedetineerd en mishandeld, waarna u een tweetal weken in het ziekenhuis diende te worden opgenomen (CGVS p.2, 4-5). Dit wekt verbazing daar u ten aanzien van Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te kennen had gegeven dat u in 2011 gedurende drie maanden werd vastgehouden (Vragenlijst CGVS punt 3, vragen 1 en 5). U hier dan ook mee geconfronteerd geeft u dat dit niet kan, dat het hier een misverstand betreft (CGVS p.6). Uw uitleg biedt geen afdoende verschooning daar u zeer expliciet was in uw verklaringen bij DVZ en u ten overstaan van het CGVS expliciet verklaarde slechts éénmaal in Egypte gearresteerd te zijn geweest (CGVS p.5).”* Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in se zijn arrestatie niet in vraag stelt. In zoverre verzoeker de tegenstrijdigheden aangaande de duur van zijn arrestatie poogt te verklaren door te argumenteren dat hij na zijn gevangenschap geruime tijd in het ziekenhuis verbleef en hij tijdens die periode van oordeel was dat hij nog steeds onder arrest stond, slaagt hij er niet in de Raad te overtuigen. De Raad stelt namelijk vast dat dit verweer geenszins de tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen kan ophelderen, nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij gedurende één of twee weken in het ziekenhuis is gebleven en hij de duur van zijn detentie zelf inschat op een tijdspanne van één tot twee weken, om zo tot een totaal van ongeveer één maand te komen (administratief dossier, stuk 5, p. 5-6), wat geenszins te rijmen valt met zijn verklaringen tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken waarin hij melding maakt van een arrestatie van drie maanden (administratief dossier, stuk 14, vragen 1 en 5). Zoals reeds terecht wordt opgeworpen in de bestreden beslissing, kan het door verzoeker bijgebrachte medisch attest dd. 2 februari 2011, waarin wordt vermeld dat hij leed aan kneuzingen, interne bloedingen en brandwonden, de geloofwaardigheid van zijn beweerde detentie in 2011 en zijn hierop volgende hospitalisatie niet herstellen daar uit dit attest niet valt af te leiden hoe hij zijn verwondingen heeft opgelopen, noch wie hiervoor verantwoordelijk is. Daarnaast wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er correct op dat om enige bewijswaarde aan een document te ontnemen, het dient te worden ondersteund door geloofwaardige en coherente verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Dezelfde bemerking kan worden gemaakt met betrekking tot de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde brief aan de procureur.

Ook wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat er tegenstrijdigheden opvallen in verzoekers verklaringen aangaande de frequentie en periode van aanhouding van zijn vader en van zijn broer: *“Bovendien geeft u ten overstaan van DVZ aan dat uw vader twee keer werd gearresteerd, één keer in 2011 en één keer in 2014, toen samen met uw broer Y.(...) (Vragenlijst CGVS punt 3, vraag 5). Ten overstaan van het CGVS geeft u een andere versie van de feiten: u stelt hier dat uw vader in juli 2013 thuis is gearresteerd en uw broer zou na te hebben deelgenomen aan de protesten in Rabia, eind 2013-begin 2014, zijn verdwenen (CGVS p.4, 7-8). U gewezen op deze discrepantie, stelt u dat u het toen had over 2011, toen werd uw vader gearresteerd en vervolgens uw broer. U voegt toe dat u tijdens dat gehoor geen exacte data kon aangeven omdat u geen documenten had (CGVS p.8). Andermaal ontbeert uw uitleg overtuiging. Het CGVS verwacht, zoals ook al tijdens uw gehoor werd aangegeven, geen exacte data maar wel een chronologie die klopt en wijst erop dat ertoch een aanzienlijk*

verschil is of uw vader en broer tesamen werden gearresteerd of op verschillende tijdstippen en in andere omstandigheden (CGVS, p.8). Bovendien stelde u dan ook nog eens dat, daar waar u ten overstaan van DVZ stelde dat uw vader twee keer werd gearresteerd, hij verschillende keren werd gearresteerd, soms duurde zijn arrestatie een week, soms een maand, hij werd vaak meegenomen, zo geeft u aan (CGVS p.5, 11).” Verzoeker benadrukt in het voorliggende verzoekschrift dat hij evenwel zelf verklaarde dat er verwarring is ontstaan tussen de arrestatie van zijn vader en zijn broer tijdens de revolutie in 2011 en de arrestatie in 2013-2014 van zijn vader en broer na zijn vertrek uit het land en laat voorts verstaan dat hij zelf – wat betreft zijn vader – ook een onderscheid maakt tussen de term “arrestatie” en de term “ontvoering”. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker in het onderhavige verzoekschrift – aangaande de aanhouding van zijn vader – volgende passage uit het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen citeert: “CG: Wat doen ze in het leven? AZ: Al mijn zussen zijn huisvrouwen en mijn broer was bezig met studie, maar niet afgerond. CG: Waarom niet? AZ: Het komt door de autoriteiten, maar hij is nu verdwenen. CG: Sinds wanneer is hij verdwenen? AZ: In 2013, na de staatsgreep tegen Mursi, mijn familie weet niets over hem. CG: Is hij tevoren ook al eens verdwenen? AZ: Neen. Tijdens de revolutie werd hij gearresteerd een keer en dan vrijgelaten. CG: Wanneer gearresteerd? AZ: Na maand 7, rond augustus 2013. CG: Hoe lang gedetineerd? AZ: Ongeveer een maand, niet langer. CG: Sinds wanneer is hij dan definitief verdwenen? AZ: Rond augustus 2013. CG: Maar u zei net dat hij toen maar een maand vast zat. AZ: Hij is in augustus 2013 verdwenen en sindsdien geen nieuws.

CG: Wanneer was hij dan die maand gedetineerd? AZ: Hij werd gearresteerd bij het begin van de revolutie, in 2011. CG: U moet wel duidelijk zijn! AZ: Ik had het over de periode van zijn verdwijning in 2013.

CG: In 2011 gedurende een maand opgepakt en weer vrijgelaten? AZ: Ja, zo is het.

CG: Sinds augustus 2013 is hij dan definitief verdwenen? AZ: Ja, effectief.”, waarbij vooreerst opvalt deze passage betrekking heeft op het relaas betreffende zijn broer en derhalve geen uitstaans heeft met zijn verklaringen aangaande zijn vader – waar verzoeker nochtans op aanstuurt in het verzoekschrift. Bovendien stelt de Raad – na lezing van het administratief dossier (stuk 5) – samen met verzoeker vast dat hij inderdaad het onderscheid maakt tussen arrestatie en ontvoering/verdwijning: “CG: Wanneer werd uw vader gearresteerd? AZ: Rond de zevende maand 2013. CG: Misschien is arrestatie wat ik zeg niet het juiste woord, is hij effectief gearresteerd? AZ: We noemen het verdwijning, hij is verdwenen, we weten niet waar hij zit, de advocate vindt hem niet.

(...)

CG: Werd uw broer daadwerkelijk gearresteerd of verdwenen tijdens een demonstratie? AZ: Hij is verdwenen tijdens de protesten. We zijn zeker dat mijn vader en mijn broer door de autoriteiten werden gearresteerd, maar de autoriteiten geven dat niet toe., zodat verwacht kan worden dat verzoeker deze nuance eveneens aan de dag kon leggen tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker verklaarde tijdens dit gehoor: “Mijn vader is iman van de Al-Sayadeen Moskee in Kafrelshikh. Hij werd verdacht van lid te zijn van de moslimbroeders. Hij werd 2 keer gearresteerd. In 2011 opgepakt en nadien terug vrijgelaten en in 2014 opgepakt samen met mijn broer Y.(...). Mijn vader en mijn broer zitten nog steeds in de gevangenis van Kafrelshikh.” (administratief dossier, stuk 14, vraag 3.5., eigen onderlijning), waaruit wel degelijk volgt dat hij meende dat zijn broer en vader gearresteerd werden en vervolgens opgesloten werden in de gevangenis, wat bezwaarlijk gekwalificeerd kan worden als een “ontvoering” of verdwijning. Bovendien blijkt hieruit nog dat verzoeker de arrestaties van zijn vader en broer duidelijk situeerde in de periode 2014 en dat hij het hierbij niet had over 2011, zoals hij tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal beweerde nadat hij met zijn tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd. Deze overtuiging wordt gesterkt door het gegeven dat verzoeker zelf verklaart – en hierop opnieuw wijst in het voorliggende verzoekschrift – dat hij geen exacte data kon aangeven doch algemene zaken kon vertellen van voor en na de revolutie, die hij situeert in 2011. Er mag dan ook worden verwacht dat hij de arrestaties van zijn broer en vader, die een ingrijpende gebeurtenis vormen in het leven van verzoeker, ook zou kunnen indelen binnen de tijdsblokken waarvan hij zelf verklaart dat hij deze hanteert om gebeurtenissen in de tijd te situeren.

Verzoeker poogt de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog te weerleggen door aan te voeren dat in de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik gewag wordt gemaakt van zijn medische problemen (epilepsie) waardoor hij moeilijkheden heeft zaken te onthouden en dit ondanks het feit dat hij hierop gedurende het gehoor meermaals heeft gewezen. Hij voegt ten dien einde nog een recent medisch verslag van dokter F.C. van 23 februari 2017 toe aan zijn verzoekschrift, waaruit blijkt dat hij lijdt aan epilepsie en hiervoor zware medicatie neemt, en besluit dat zijn moeilijkheden om zaken in de tijd te situeren bijgevolg verschoonbaar zijn. De Raad merkt evenwel op dat het door verzoeker voorgelegde attest – dat overigens reeds opgenomen is in het

administratief dossier ('map met documenten') – geenszins duidelijk aangeeft dat er sprake is van ernstige geheugenproblemen. Dit attest van 23 februari 2017 vermeldt als reden voor het onderzoek de opvolging voor vermoedelijke “linker-temporalekwabepilepsie” (*“suivi pour une épilepsie d'origine temporale gauche probable”*) en stelt voorts vast dat verzoeker verklaart dat hij geen nieuwe aanvallen heeft gekend, doch dat hij op verschillende gelegenheden een vreemde sensatie zou hebben ondervonden – die hij niet verder kan preciseren, maar waarvan hij vermoedt dat het een voorbode betekende van een nakende aanval – en waarop de arts besluit tot verhoging van de dosis van de medicatie. De Raad kan uit dit attest geenszins afleiden dat verzoekers epilepsie van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de uiteenzetting van zijn asielrelaas. De overige aan het administratief dossier gevoegde attesten (protocollen van EEG) van 17 augustus 2016, 17 oktober 2016, 15 november 2016 en 15 december 2016 maken evenmin melding van het feit dat verzoekers cognitief geheugen aangetast zou zijn door zijn epilepsie waardoor hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat zijn epilepsie hem ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden en het gebrek aan chronologie in zijn asielrelaas niet uitgeklaard of verschoond kunnen worden.

Verzoeker brengt met het verweer in het onderhavige verzoekschrift derhalve geen valabele verklaring bij die de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en deze op de zetel van het Commissariaat-generaal anderzijds kunnen uitklaren of weerleggen. Voormelde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette relaas, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.6.3. Waar verzoeker – citerend uit het rapport “*We are Thombs*” van Human Rights Watch van 27 september 2016 – nog aanvoert dat niet betwist wordt dat zijn vader als aanhanger van Mursi werd beschouwd en omwille van deze reden gearresteerd werd, gaat hij er vooreerst aan voorbij dat zijn incoherente verklaringen omtrent de arrestaties van zijn vader de geloofwaardigheid van dit aspect van zijn asielrelaas wel degelijk ondermijnen en slaagt hij er voorts geenszins in klaarheid te scheppen waarom hij zelf precies problemen vreest in Egypte omwille van zijn vader. In zoverre verzoeker de koppeling maakt naar zijn eigen “politieke” activiteiten in België, waarbij hij openlijk zijn steun aan President Mursi heeft betuigd op sociale media, en citeert uit het rapport van United States Departement of State, “*2016 Country Reports on Human Rights Practices*” van 3 maart 2017, slaagt hij er niet in de pertinente motivering van de bestreden beslissing dienaangaande te weerleggen: “(...) *U daarenboven gevraagd waarom u omwille van uw vader problemen vreest, antwoordt u 'het is niet moeilijk voor de autoriteiten om iemand te viseren, ze kunnen zomaar iemand beschuldigen'. U erop gewezen dat dit geen accuraat antwoord is, stelt u 'omdat ik zelf tegen de huidige regering ben, ik ben actief op internet en heb deelgenomen aan een aantal betogingen' (CGVS p.9). Ook deze door u aangereikte redenen kunnen niet overtuigen. Vooreerst dient opgemerkt dat u al sinds maart 2011 onder een pseudoniem actief bent op internet en stelt hier ook actief te zijn, en voegt u toe dat u vaak van naam en e-mail moest veranderen omdat de pagina's soms geblokkeerd werden. Gezien u aangeeft reeds sedert 2011 op dit vlak actief te zijn, blijkt uit het gegeven dat u nu pas asiel aanvraagt dat dit voor u geen doorslaggevend argument is voor uw asielaanvraag. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen niet dat u naar aanleiding hiervan ooit persoonlijke problemen heeft gehad. Eénzelfde opmerking kan gemaakt worden met betrekking tot uw verklaring hier drie keer aan een betoging te hebben deelgenomen, temeer uw laatste deelname dateert van 2014 (CGVS p.9-10). Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat u deze beide activiteiten nooit vermeld hebt in kader van uw gehoor op DVZ, waardoor andermaal het belang hiervan dient te worden gerelativeerd.*”

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bovendien worden gevolgd waar in de verweernota terecht wordt opgeworpen dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij omwille van zijn politiek activisme in België (verzoeker zou tegen de huidige regering zijn, sedert 2011 actief zijn op het internet en hij zou in België tot drie maal toe aan een betoging hebben deelgenomen waarvan de laatste deelname dateert van 2014) als een ernstige bedreiging voor het Egyptische regime of de fundamenteën van het regime zou worden aanzien. Verzoeker toont immers op geen enkele wijze aan dat de Egyptische autoriteiten op de hoogte zijn van voormelde activiteiten noch dat zij hem omwille van deze activiteiten zouden viseren en vervolgen. Dit kan evenmin blijken uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde stukken die verzoekers politiek activisme in België moeten aantonen. Uit de foto van demonstranten op een plein met de vermelding op het pamflet “*Egyptian Votes*” blijkt overigens geenszins op welk tijdstip en in welke omstandigheden deze foto werd genomen, noch wat verzoekers

rol was tijdens deze demonstratie. Zelfs mocht vaststaan dat de foto inderdaad een betoging in België illustreert, *quod non in casu*, stelt de Raad vast dat het niet duidelijk is waar verzoeker gesitueerd zou zijn op de bewuste foto en heeft de Raad zelfs een vermoeden dat bepaalde gezichten bewust vervaagd werden in een poging te verbergen dat verzoeker niet op de foto staat. Wat betreft de screenshots van een Facebookpagina op naam van A.A.Y., dient nog te worden opgemerkt dat zij niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Hoe dan ook maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij onder het pseudoniem A.A.Y. door de Egyptische autoriteiten zou kunnen worden geïdentificeerd als zijnde criticus van het huidige regime. De Raad benadrukt te dezen nog dat met betrekking tot asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) een bijzondere bewijslast geldt. Enerzijds moet verzoeker een uitgebreid, gedetailleerd en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen en anderzijds zal de beslissende instantie met een grotere dan normale gestrengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen. Indien een asielzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging (zie UNHCR, Note on *réfugié sur place* claims, februari 2004, Procedural aspects) ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene (standpunt UNHCR geciteerd in: United Kingdom, Court of Appeal, *Danian versus Secretary of State for the Home Department*, 28 oktober 1999, IJRL, 2000, 650-651) (RvV, nr. 2578 van 12 oktober 2007; RvV, beschikking nr. 129 409 van 19 juli 2013). Verzoeker voldoet geenszins aan de bijzondere bewijslast en kan dus niet beschouwd worden als een *réfugié sur place*.

2.6.4. Met het betoog in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal zijn deelname aan de betogingen *in se* niet in twijfel trekt, het bekend is dat een deelname aan dergelijke betogingen bestraft werd door het toenmalig regime en in zoverre verzoeker lijkt aan te sturen op het feit dat het derhalve aannemelijk is dat hij werd veroordeeld bij verstek, gaat hij volledig voorbij aan de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing waaruit het tegendeel blijkt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt dienaangaande op goede gronden: *"Voorts stelt u in 2012 in Egypte tot 15 jaar gevangenisstraf bij verstek te zijn veroordeeld omwille van uw deelnames aan betogingen in Alexandrië en werd u valselijk vernieling van openbare gebouwen ten laste gelegd. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw deelname aan deze betogingen onvermeld liet ten overstaan van DVZ, een gegeven dat toch enige verbazing wekt. Wat echter totaal ongelooftwaardig is, is het gegeven dat u stelt in 2012 te zijn veroordeeld doch hier pas zo'n maand geleden, rond februari 2017, van op de hoogte te zijn gekomen. U gevraagd naar deze 'laattijdigheid', antwoordt u dat u het er nooit met uw familie over hebt gehad, maar op een gegeven moment zou uw advocaat u hier gezegd hebben documenten neer te leggen ter staving van uw asielaanvraag, hebt u vervolgens uw oom gecontacteerd en kreeg u het vonnis in handen (CGVS p.8). Gevraagd sinds wanneer uw familie hiervan op de hoogte is, vermoedt u sinds de dag van het vonnis, uw moeder had immers contact met de advocaat van uw familie, maar voegt u toe dat uw moeder u nooit verontrust heeft door slecht nieuws te vertellen omdat u in het buitenland zat. Erop gewezen dat dit toch belangrijk was moest u willen terugkeren, antwoordt u dat u regelmatig contact had met haar en ze wist dat u niet wilde terugkeren, ze wist dat u hier in veiligheid was (CGVS p.8-9). Andermaal ontbeert uw antwoord overtuiging daar er toch van uit kan worden gegaan dat uw moeder absoluut niet kon uitsluiten dat u omwille van een haar onbekende reden toch onverwachts wel eens zou kunnen terugkeren en ze u hiervan, moest uw verklaring een kern van waarheid bevatten, zeker wel op de hoogte zou hebben gesteld. Een ander element dat uw geloofwaardigheid ondermijnt is uw verklaring dat u nav deze veroordeling nooit contact hebt opgenomen met jullie advocaat in Egypte, u verschoont zulks door te stellen 'waarom moet ik een advocaat contacteren, hier ben ik veilig, de huidige situatie in het land is uitzonderlijk, ooit zullen we een eerlijk persoon krijgen' (CGVS p.9). Moesten uw verklaringen op waarheid berusten dan kan er toch van worden uitgegaan dat u onmiddellijk jullie raadsman zou hebben gecontacteerd om van een 'professional' uit eerste hand te vernemen wat er nu precies aan de hand was. Ongelooftwaardig is ook dat u niet eens weet door welke specifieke rechtbank u werd veroordeeld en dat u, gevraagd wat u hebt gedaan naar aanleiding van deze veroordeling slechts stelt 'niets', meer nog, u stelt geen interesse te hebben, u was niet aanwezig toen, had Egypte verlaten en er nooit aan gedacht asiel aan te vragen (CGVS p.3-4). Het hoeft geen betoog dat uw desinteresse op fundamentele wijze afbreuk doet aan de door u beweerde vrees."* (eigen onderlijning). De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om het geheel van deze pertinente vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen waardoor deze onverminderd staande

blijven. Hij laakt slechts dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het vonnis bij verstek niet in aanmerking meent te moeten nemen als bewijselement aangezien het slechts een kopie betreft, zonder evenwel enig inhoudelijk element aan te halen dat erop zou wijzen dat het vonnis niet authentiek is. De Raad bemerkt dat verzoeker er aldus ten onrechte van blijkt uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat het neergelegde vonnis niet kan opwegen tegen de in de bestreden beslissing aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven. De Raad benadrukt in dit verband andermaal dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

2.6.5. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tevens bij waar deze considereert dat de familiale problemen door verzoekers huwelijk in 2015 met een Filipijnse christelijke vrouw louter van familiale aard zijn en niet doorslaggevend zijn bij zijn asielaanvraag, waar in de bestreden beslissing staat te lezen: *“Wat betreft de problemen die u vreest te zullen ervaren omwille van uw huwelijk met een Filipijnse christelijke vrouw, dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt. Vooreerst geeft u aan dat uw moeder u duidelijk te kennen heeft gegeven dat u bij de familie niet meer welkom bent, u zou niet in hetzelfde flatgebouw mogen wonen, ‘ze hebben me eigenlijk verstoten’, zo geeft u aan. U gevraagd dit toe te lichten, stelt u dat uw familie u niet meer zal aanvaarden en u niet meer als een zoon zal beschouwen. Uw moeder zou u dit in kader van jullie laatste gesprek midden 2015 duidelijk te kennen hebben gegeven. U gevraagd of uw echtgenote in Egypte zou kunnen wonen, antwoordt u dat dit zeker wel kan maar niet op uw adres omwille van uw problemen (zie supra). Dit door u aangehaalde gegeven is echter louter familiaal van aard, temeer er aan uw beweerde problemen geen geloof kan worden gehecht, en het CGVS ziet niet in waarom u, in geval u met uw echtgenote naar Egypte zou terugkeren, niet elders zou kunnen wonen temeer u duidelijk aangeeft dat u vanwege de overheid niets te vrezen hebt daar u expliciet stelt dat uw huwelijk voor de overheid geen probleem stelt. Uw verklaring dat u elders moeilijk zal zijn op basis van uw diploma werk te vinden, doet hier geen afbreuk aan en heeft evenmin uitstaans met de Vluchtelingenconventie (CGVS p.9-10). En ook in dit kader dient te worden opgemerkt dat u, die hier sinds midden 2015 van op de hoogte is, pas in 2017 een asielaanvraag indient, waardoor u andermaal laat blijken dat dit motief nu niet bepaald doorslaggevend is in uw asielaanvraag, temeer u ook dit gegeven onvermeld liet in uw gehoor bij DVZ. U hiernaar gepeild, stelt u dat u bondig diende te zijn en u in kader van een tweede gehoor meer kon vertellen (CGVS p.10). Ook dit antwoord kan niet overtuigen daar, moest u dit dusdanig ernstig nemen, er toch van kan worden uitgegaan dat u hier op zijn minst naar zou hebben verwezen.”* Deze vaststellingen en overwegingen worden in onderhavig verzoekschrift geenszins op concrete wijze weerlegd vermits verzoeker louter volhardt in zijn asielaanvraag, wat bezwaarlijk als dienstig verweer bestempeld kan worden, en worden derhalve door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.6.6. Tot slot brengt verzoeker ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat hij in geval van terugkeer naar Egypte problemen zou kennen omwille van het loutere feit dat hij asiel heeft aangevraagd. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt bovendien in alle vertrouwen zodat niet kan worden ingezien hoe de Egyptische autoriteiten überhaupt op de hoogte zouden zijn van verzoekers asielaanvraag in België.

2.6.7. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige in wezen niet verder komt dan het louter volharden in zijn asielaanvraag, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.6.8. Waar verzoeker nog artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet geschonden acht, benadrukt dat Raad dat dit artikel werd opgeheven bij artikel 16 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de

vreemdelingenwet, de Opvangwet en van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, doch de inhoud ervan grotendeels wordt hernomen door het nieuwe artikel 48/7 dat luidt als volgt: *“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”* De Raad wijst erop dat dat het weerlegbaar vermoeden vervat in dit artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, waar verzoeker evenwel faalt. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten, in het bijzonder de door hem beweerde arrestatie in 2011, geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich niet dienstig beroepen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.6.9. De Raad benadrukt dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7.1. Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal het onderzoek onder artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet lijkt uit te sluiten en *“Geen enkele passage in de bestreden beslissing betreft de aanvraag van het subsidiaire beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4, § 2, b)”*, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven van de weigeringsbeslissing niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.7.2. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Elke verwijzing naar de algemene toestand in de gevangenissen in Egypte is derhalve niet dienstig, vermits geen geloof gehecht wordt aan verzoekers detentie in 2011, noch aan zijn veroordeling bij verstek tot een gevangenisstraf van 15 jaar.

2.7.3. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie (update)”* van 10 mei 2016), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat straatprotesten sinds het aantreden van president Sisi in mei 2014 zeldzaam zijn geworden. Ook de gewapende acties van de Moslimbroeders, die nog weinig van zich laten horen, lijken stilaan tot het verleden te behoren. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur echter fel toegenomen. Vele aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sināi (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sināi is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein. De meeste aanvallen van de Wilayat Sināi vinden plaats in de noordelijke Sināi waar sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig is tussen jihadististen en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde voort in 2015-2016, en het aantal confrontaties tussen de Egyptische veiligheidsdiensten en de jihadististen werden zelfs talrijker. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sināi en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie districten, *in casu* Arish, Sheik Zuweid en Rafah. De Wilayat Sināi maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sināi zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontsien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. Naast de confrontaties in de Sināi pleegt de Wilayat Sināi af en toe aanslagen elders in Egypte, en dan vooral in Greater Cairo, waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

Waar verzoeker aanvoert dat de informatie dateert van één jaar geleden terwijl de situatie evolutief is en citeert uit *"2016 Country Reports on Human Rights Practices"* van United States Department of State van 3 maart 2017, brengt hij evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Egypte is gesteund en hieruit kan, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te suggereren, geenszins blijken dat de situatie sinds de verslagperiode in negatieve zin zou zijn geëvolueerd. Dat zich in Egypte nog terreuraanslagen voordoen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter op zich niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde en het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Wat betreft het medisch attest, het 'medical report', het vonnis, de stukken die moeten aantonen dat verzoeker actief op sociale media de regering bekritiseert, de foto genomen naar aanleiding van een betoging in België en de brief aan de procureur die hem werd overgemaakt door zijn advocaat in Egypte, verwijst de Raad naar hetgeen hoger reeds wordt uiteengezet in punt 2.6.2. tem 2.6.4.. Aan het document met de verklaringen van verzoekers advocaat waarin de verschillende aspecten van

verzoekers relaas, met name zijn arrestatie in 2011, de ontvoeringen en arrestaties van zijn vader, de verdwijning van zijn broer en het vonnis bij verstek tot een gevangenisstraf van 15 jaar worden bevestigd, kan gelet op het geheel van hoger vastgestelde tegenstrijdigheden, ongeloofwaardigheden en omissies in verzoekers verklaringen geen objectieve bewijswaarde worden verleend. Dit klemmt des te meer daar ten aanzien van het voorgelegde stuk en de vertaling volgende bemerkingen kunnen worden gemaakt. Zo valt het vooreerst op dat het stuk duidelijk een voorgedrukt formulier betreft waarop naderhand schriftelijke opmerkingen werden gemaakt, wat moeilijk te rijmen valt met het vertaalde document dat op omstandige wijze de verklaringen van de advocaat blijkt weer te geven. Bovendien is op het stuk dat werd toegevoegd aan het verzoekschrift duidelijk te zien dat het eerst genummerd werd als stuk 7c, wat een extra aanwijzing vormt dat het wel degelijk om een ander document gaat waarvan vooralsnog geen vertaling voorhanden is.

Aangaande de kopieën van alle pagina's van verzoekers paspoort en van zijn Egyptische identiteitskaart, wijst de Raad erop dat van verzoeker, die sinds 2013 (opnieuw) in België verblijft en reeds een asielaanvraag indiende in 2011, kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van het belang van originele documenten. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker, die kennis heeft genomen van de overweging in de bestreden beslissing omtrent de beperkte bewijswaarde van kopieën, tot op heden nalaat de originele documenten neer te leggen. Hoe dan ook vormen deze stukken slechts een aanwijzing van verzoekers identiteit, nationaliteit en herkomst, gegevens welke in de bestreden beslissing op zich niet worden betwist, en zijn deze verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielse relaas.

De overige stukken worden door de commissaris-generaal correct beoordeeld als volgt: *"(...) Wat betreft de volmacht die u moeder aan een advocaat gegeven heeft, dient opgemerkt dat dit louter een volmacht is, niets meer en niets minder en zegt dit niets over de door u beweerde problemen. Voorts legde u nog kopieën voor van de diploma's van u en uw vader, jullie studies staan hier niet ter discussie. (...) Ten aanzien van een attest van samenstelling van uw familie (uw echtgenote, kind uit haar eerste verbintenis en jullie dochter) dient opgemerkt dat uw eigen gezin hier niet ter discussie staat."*

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid om zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het middel is ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS